

La Llei orgànica 1/2025: eficiència real o laberint processal? Una anàlisi crítica des de la perspectiva del dret de família i la protecció de menors

ELENA VILLA BOIX

Advocada matrimonialista i penalista

Tutora de Dret Penal de la UNED

Professora de Màsters a la UB

Sumari: 1. INTRODUCCIÓ. 2. UNA REFORMA TRANSVERSAL AMB FOCUS DE TENSÍO: LA LO 1/2025 I ELS SEUS EFECTES SOBRE EL DRET DE FAMÍLIA. 2.1. Eficiència organitzativa: de l'especialització a la dispersió. 2.2. Eficiència processal: celeritat sense garanties. 2.3. Eficiència per derivació: el risc de la mediació obligatòria. 3. L'EPICENTRE DE LA POLÈMICA: ELS MASC I EL DRET DE FAMÍLIA. 3.1. L'obligatorietat dels masc: solució o desprotecció?. 3.2. El judici verbal i els processos de família: una coexistència incerta. 3.3. La protecció de menors en l'àmbit penal: els nous jutjats de violència contra la infància i l'adolescència (jvia). 4. L'ECOSISTEMA DE PROTECCIÓ A LA INFÀNCIA: BARNAHUS I ELS EQUIPS TÈCNICS (EATAF, EAP, CESMIC). 4.1. El model barnahus: una resposta integral a la violència contra la infància. 4.2. Interacció amb la nova llei: integració i preparació dels jvia. 4.3. El paper dels equips tècnics (eataf, eap, cesmic): valoració i reptes. 5. LA VEU DE L'ADVOCACIA: LA POSTURA CRÍTICA DE L'AEAFA. 5.1. Context i motivació de la sol·licitud de suspensió. 5.2. Desglossament dels sis punts de conflicte fonamentals. 5.2.1. Mesures provisionals i urgents: la rigidesa processal com a obstacle a la protecció immediata. 5.2.2. Extensió del judici verbal i prescindibilitat de la vista: una vulneració de garanties processals. 5.2.3. Contradiccions normatives i disparitat de criteris entre jutjats. 6. AFECTACIÓ A DRETS FONAMENTALS: UNA REFORMA QUE POT CONTRAVENIR LA TUTELA JUDICIAL EFECTIVA. 6.1. El paper indispensable del diàleg i l'escolta activa. 7. CONCLUSIONS: CAP A UN EQUILIBRI ENTRE EFICIÈNCIA I GARANTIES. 8. BIBLIOGRAFIA.

Resum: Aquest article analitza críticament la Llei orgànica 1/2025, d'eficiència organitzativa del Servei Públic de Justícia, amb una atenció especial al seu impacte en el dret de família i la protecció de menors. S'argumenta que, si bé la llei respon a una necessitat legítima de modernitzar i agilitzar el sistema judicial, el seu enfocament generalista genera riscos greus en un àmbit que requereix especialització i sensibilitat. El text examina els tres eixos de la reforma (organitzatiu, processal i per derivació) i destaca problemes com la pèrdua d'especialització judicial, la inseguretat jurídica derivada de la coexistència del judici verbal amb els processos especials de família, i la controvertida obligatorietat dels mitjans adequats de solució de controvèrsies (MASC), que pot endarrerir la protecció de persones vulnerables. Així mateix, es valora la creació dels jutjats de violència contra la infància i l'adolescència (JVIA) i la importància de models com Barnahus, i s'assenyalen els reptes per a la seva implementació efectiva. Finalment, s'exposa la postura crítica de l'Associació Espanyola d'Advocats de Família (AEAFA), que ha sol·licitat la suspensió de la norma i ha conclòs que és imperatiu un equilibri entre l'eficiència i la salvaguarda de drets fonamentals com la tutela judicial efectiva i l'interès superior del menor.

Paraules clau: Llei orgànica 1/2025, dret de família, mitjans adequats de solució de controvèrsies (MASC), procediment judicial, protecció de menors.

Abstract: This article critically analyzes Organic Law 1/2025 on the organizational efficiency of the public justice service, with a special focus on its impact on Family Law and the protection of minors. It argues that while the law addresses a legitimate need to modernize and streamline the judicial system, its one-size-fits-all approach creates serious risks in a field that requires specialization and sensitivity. The text examines the three pillars of the reform (organizational, procedural, and derivative efficiency), highlighting issues such as the loss of judicial specialization, the legal uncertainty arising from the coexistence of the verbal proceeding with special family procedures, and the controversial mandatory use of Adequate Dispute Resolution Mechanisms (MASC), which can delay the protection of vulnerable individuals. Furthermore, it assesses the creation of the Courts for Violence against Children and Adolescents (JVIA) and the importance of models like Barnahus, pointing out the challenges to their effective implementation. Finally, the article presents the critical stance of the Spanish Association of Family Lawyers (AEAFA), which has requested the suspension of the law, concluding that a balance between efficiency and the safeguarding of fundamental rights, such as effective judicial protection and the best interests of the child, is imperative.

Keywords: Organic Law 1/2025, Family Law, Adequate Dispute Resolution Mechanisms (MASC), Judicial procedure, Child protection.

1. Introducció

Aquest article neix des de la mirada de qui coneix la norma i els seus efectes en la quotidianitat. Les reformes legislatives, per ser justes, s'han de construir des de l'escolta, l'experiència i la consciència que en el dret de família

i de menors no hi ha marge per a la improvisació.

La Llei orgànica 1/2025, d'eficiència organitzativa del Servei Públic de Justícia, representa una de les reformes més profundes i ambicioses en el sistema judicial espanyol en les últimes

dècades. El seu objectiu principal és modernitzar, agilitzar i racionalitzar l'Administració de Justícia, en resposta a una demanda social creixent d'un sistema més ràpid, accessible i eficient. Per fer-ho, la norma planteja una reorganització estructural dels

Eficiència del servei públic de justícia i els MASC

òrgans judicials, la generalització dels mecanismes alternatius de solució de conflictes (MASC) i la promoció de l'eficiència processal mitjançant nous models de gestió.

El diagnòstic que sustenta aquesta reforma és encertat i àmpliament compartit: el sistema judicial actual està sobrecarregat, és excessivament formalista, lent i presenta disparitat de criteris entre jutjats, tot això agreujat per una dotació insuficient de recursos humans i tecnològics. Aquestes deficiències han erosionat la confiança pública en la justícia i justifiquen la necessitat d'un canvi profund, en línia amb exigències externes com les derivades del Pla de recuperació, transformació i resiliència i la Unió Europea.

Això no obstant, malgrat la legitimitat d'aquests objectius, l'aplicació pràctica de la Llei orgànica 1/2025 en àmbits sensibles, com el dret de família i la protecció de menors, ha generat serioses crítiques i preocupacions. Aquests sectors requereixen un enfocament garantista i especialitzat que no sempre ha estat pensat amb la profunditat necessària en la reforma.

Un dels canvis estructurals més significatius és la substitució dels jutjats unipersonals pels tribunals d'instància. Si bé la llei preveu la creació de seccions especialitzades en família, la crítica se centra en el fet que aquesta especialització no s'ha estès de manera integral a tots els partits judicials. El més desitjable hauria estat garantir no només l'especialització del jutge, sinó també la del jutjat mateix, amb l'adscripció corresponent de la fiscalia i dels equips tècnics. En dret de família, on l'atenció personalitzada i el seguiment constant són essencials per salvaguardar l'interès superior del menor, aquesta pèrdua de continuïtat és especialment problemàtica.

Així mateix, la generalització del judici verbal a matèries tradicionalment reservades al judici ordinari ha generat una coexistència normativa complexa i no harmonitzada, que incrementa la disparitat de criteris, la

inseguretat jurídica i posa en risc les garanties processals.

La coexistència de procediments especials de família amb la generalització del judici verbal, sense una regulació clara i harmonitzada, ha donat lloc a un escenari d'inseguretat i disparitat

D'altra banda, el caràcter suspensiu del recurs de reposició davant de la interlocutòria que decideix sobre la pertinència de la vista suposa una font afegida de dilació, ja que la resolució sobre la celebració o no de vista queda en suspens fins que es resolgui el recurs.

L'extensió del judici verbal a aquests procediments familiars, tot i que es conservi el mecanisme d'adopció autònoma de mesures urgents, planteja riscos processals reals: endarreriment en la tramitació, més inseguretat jurídica i potencial desprotecció dels justiciables, que requereixen una resposta judicial ràpida i especialitzada, tal com han posat de manifest els acords de criteris dels jutges de família i LAJ de Madrid i Barcelona.

Un altre aspecte altament controvertit és la imposició obligatòria dels mecanismes alternatius de solució de conflictes (mediació, negociació) com a requisit de procedibilitat previ a l'admissió de demandes familiars. Si bé aquests mètodes han demostrat ser valuosos per promoure solucions consensuades, la seva aplicació obligatòria, contrària al sentit dels mètodes esmentats que han de ser voluntaris, sobretot generarà desequilibris de poder, pot provocar revictimització i endarreriments que vulnereu l'interès superior del menor i la tutela judicial efectiva. L'advocacia de família, representada per l'Associació Espanyola

d'Advocats de Família, ha assenyalat que aquesta obligatorietat és excessivament rígida i pot obstaculitzar l'adopció ràpida de mesures judicials necessàries que deslegitima totalment la necessària protecció del menor.

La coexistència de procediments especials de família amb la generalització del judici verbal, sense una regulació clara i harmonitzada, ha donat lloc a un escenari d'inseguretat i disparitat. En alguns casos, el jutge pot prescindir de la vista oral, cosa que resulta inadequada en processos que demanen valoració directa de l'entorn familiar, escolta activa de les parts i, en particular, del menor.

En el procés de família, la prova personal és essencial per a la correcta formació del convenciment judicial, per la qual cosa la celebració de la vista hauria de constituir la regla general. Resulta incoherent que, en l'àmbit del procés de mutu acord, la llei exigeixi que els cònjuges prestin la seva conformitat en presència de l'òrgan judicial, mentre que en els processos contenciosos es permeti dictar sentència sense escoltar les parts. Aquesta asimetria pot afectar greument el principi immediat i la protecció adequada de l'interès superior del menor.

Els acords dels jutges de família de Madrid i dels LAJ de Barcelona subratllen precisament la necessitat de salvaguardar l'oralitat i la immediació com a garanties essencials en el procés de família, i adverteix del risc que la supressió de la vista resti eficaça a la tutela judicial, especialment en assumptes tan sensibles. Tot això reforça la conveniència de revisar la regulació perquè, en aquests procediments, la vista oral deixi de ser una excepció i recuperi la seva funció central com a espai insubstituïble de valoració i protecció dels drets en joc.

En matèria penal, la llei incorpora la creació dels jutjats de violència contra la infància i l'adolescència (JVIA), establerts per la llei orgànica de protecció integral a la infància i adolescència davant de la violència (LOPVI).

Aquests òrgans especialitzats suposen un avenç necessari cap a una protecció reforçada dels menors víctimes, amb un enfocament multidisciplinari. Això no obstant, la seva implementació s'enfronta a importants desafiaments que consisteixen en un finançament insuficient, solapaments competencials amb els jutjats de violència sobre la dona i absència de protocols coordinats que n'assegurin l'eficàcia.

Aquesta situació pot comprometre la protecció judicial efectiva dels menors en processos complexos i constitueix una qüestió crítica que requereix una inversió pressupostària específica, la qual, lamentablement, no està prevista.

Davant d'aquests reptes, l'AEAFA ha sol·licitat formalment la suspensió de l'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/2025 i ha advertit que vulnera drets fonamentals, entre aquests la tutela judicial efectiva, i ha assenyalat almenys sis aspectes conflictius de la norma, des de la impossibilitat d'adoptar mesures provisionals urgents sense haver esgotat els MASC fins a les dificultats per citar a termini demandats a l'estranger. Aquesta postura evidencia una desconexió preocupant entre el legislador i els operadors jurídics, que coneixen les complexitats reals del conflicte familiar i les necessitats específiques de protecció. Així com amb la realitat social i la situació actual dels òrgans judicials, que afronten, en molts casos, importants limitacions de mitjans i una càrrega de treball creixent.

En resum, la Llei orgànica 1/2025 respon a una necessitat imperiosa de modernització i eficiència del sistema judicial. Perquè aquesta reforma sigui justa i efectiva, és imprescindible evitar llacunes interpretatives i criteris dispars que generin inseguretat, dotar adequadament de recursos humans i tècnics el sistema i, sobretot, mantenir una escolta activa i constant amb els professionals que treballen directament amb famílies i menors.

Només així serà possible construir un sistema judicial equilibrat, capaç de

respondre als reptes de la modernitat sense perdre sensibilitat ni compromís amb els qui més necessiten protecció: els nostres menors.

2. Una reforma transversal amb focus de tensió: la LO 1/2025 i els seus efectes sobre el Dret de Família

La Llei Orgànica d'Eficiència Judicial planteja una transformació estructural que afecta transversalment totes les jurisdiccions de l'ordenament espanyol: civil, penal, mercantil i contenciosa administrativa. Aquest caràcter global constitueix un dels aspectes més ambiciosos de la reforma, que té com a objectiu declarat modernitzar i agilitzar l'Administració de Justícia. Tanmateix, la intensitat i la naturalesa dels canvis introduïts varien entre jurisdiccions i generen impactes desiguals i, en certs casos, profundament problemàtics.

La Llei orgànica 1/2025 ha promogut, en les jurisdiccions mercantil i contenciosa administrativa, la simplificació de tràmits, la millora en la gestió processal i la concentració

funcional, seguint el seu objectiu de modernitzar i augmentar l'eficiència del sistema judicial. Entre les mesures destacades hi ha l'agilitació del judici verbal, que permet que el jutge valori si cal la celebració de vista tot i que ho sol·licitin les parts, la concentració d'actes processals i la potenciació de mitjans adequats de solució de controvèrsies (MASC), a fi d'afavorir la resolució extrajudicial i reduir la litigiositat innecessària.

Aquesta simplificació ha implicat una major especialització dels tribunals, una tramitació més previsible i una celeritat més gran en procediments que tradicionalment eren reiteratius o acumulaven demores per tràmits superflus, especialment pel que fa a l'admissió de la prova o la celebració de vistes.

Això no obstant, malgrat aquesta major eficiència organitzativa, persisteixen limitacions relatives als recursos materials i humans disponibles en aquestes jurisdiccions, cosa que

Eficiència del servei públic de justícia i els MASC

condiciona l'abast real de la reforma. D'altra banda, determinats col·lectius professionals assenyalen que la millora en celeritat i concentració funcional ha d'anar acompanyada d'un reforç efectiu de mitjans per evitar colls d'ampolla i garantir que la racionalització processal no es tradueixi en una tutela judicial efectiva menor en casos especialment complexos.

El focus de tensió més gran se situa, sens dubte, en la jurisdicció civil i, especialment, en el Dret de Família. Les relacions familiars involucren afectes, drets fonamentals i situacions d'alta vulnerabilitat, cosa que entra en conflicte amb una reforma dissenyada sota criteris d'homogeneïtzació estructural i eficiència numèrica. La lògica organitzativa i processal que guia la llei d'eficiència judicial no sempre té en compte la sensibilitat ni la complexitat que exigeix la resolució d'aquests conflictes, cosa que ha generat una onada de crítiques des de múltiples fronts jurídics i socials.

La reforma s'articula al voltant de tres grans eixos —eficiència organitzativa, eficiència processal i eficiència per derivació— que, tot i que pensats per millorar el sistema, en el context del Dret de Família han suscitat una preocupació profunda.

2.1. Eficiència organitzativa: de l'especialització a la dispersió

Un dels pilars de la Llei d'Eficiència Judicial és la implantació dels Tribunals d'Instància, que suposa la desaparició progressiva dels jutjats unipersonals, tradicionalment associats al contacte proper i continuat amb els casos. Aquesta transformació cerca homogeneïtzar criteris, fomentar el treball col·legiat i distribuir millor la càrrega de treball.

La proximitat del jutge al cas concret no es pot mesurar únicament en termes físics o administratius. La continuïtat judicial és clau per construir un relat coherent, protegir l'interès superior del menor i adoptar decisions veritablement ajustades a la realitat. La substitució de l'enfocament

personalitzat per un de més anònim i rotatiu pot menyscabar seriosament la qualitat de la justícia familiar.

No obstant això, les solucions plantejades per al Dret de Família i la protecció de menors requereixen un enfocament molt més acurat, que no sacrifiqui les garanties processals ni l'interès superior del menor en nom de la rapidesa o la racionalització administrativa

2.2. Eficiència processal: celeritat sense garanties

El segon eix de la reforma —l'eficiència processal— es concreta en mesures com l'extensió del judici verbal a matèries tradicionalment tramitades mitjançant un judici ordinari o processos especials. Cal assenyalar que aquesta mesura no constitueix una novetat absoluta, ja que la possibilitat de tramitar determinats assumptes per mitjà del judici verbal s'havia apuntat en reformes processals prèvies.

El judici verbal, orientat a la rapidesa, permet en determinats supòsits dictar resolució sense vista oral. Aquesta opció, que pot resultar acceptable en procediments menys sensibles, no està prevista pel legislador, ni resulta recomanable, en causes de família, on la motivació adequada de la resolució i la necessària reflexió judicial sobre fets personals i circumstancials resulten imprescindibles.

Escollar les parts, observar-ne el comportament no verbal i, si escau, donar veu als menors són aspectes fonamentals per garantir una tutela judicial efectiva. La immediació judicial,

en sentit tècnic, no s'esgota en la celebració de la vista, però aquesta sí que resulta essencial perquè el tribunal disposi de tots els elements necessaris per dictar una resolució prou motivada.

La manca d'harmonització amb el llibre IV de la Llei d'Enjudiciament Civil ha donat lloc a interpretacions disperses entre jutjats, amb decisions contradictòries sobre la necessitat de celebrar vistes. Aquesta disparitat incrementa la incertesa i posa en dubte principis essencials com la igualtat processal i el dret a ser escoltat.

En els casos de custòdia, règim de visites, modificació de mesures o pensions alimentàries, la supressió de la vista pot suposar una simplificació mal entesa que, en nom de l'eficiència, soscava la justícia material.

2.3. Eficiència per derivació: el risc de la mediació obligatòria

El tercer eix —l'eficiència per derivació— imposa l'obligatorietat de l'ús previ dels Mitjans Adequats de Solució de Controvèrsies (MASC), com ara la mediació o la conciliació, com a requisit per a l'admissió de la demanda. Aquesta aposta per una justícia més dialogada i menys litigiosa pot resultar positiva en molts contextos, però en Dret de Família no sempre és aconsellable, especialment en situacions de conflictivitat greu, on l'efectivitat o conveniència dels MASC es pot veure seriosament limitada. A més, nombrosos advocats de família recorden que la mateixa negociació professional entre lletrats ja és, en si mateixa, un mitjà de solució extrajudicial de conflictes, i critiquen, precisament, el caràcter preceptiu i ritualista del nou requisit.

La Llei orgànica 1/2025 respon a un propòsit legítim que consisteix a racionalitzar estructures, agilitzar procediments i fomentar mètodes alternatius de resolució de conflictes. Això no obstant, el seu disseny generalista i la seva aplicació uniforme poden presentar dificultats, ja que moltes vegades no s'atén suficientment l'especificitat del Dret de Família, on la situació de vulnerabilitat i la necessitat de protecció

de menors requereixen cauteles addicionals i marges d'excepció clars.

Els tres eixos de la reforma —organitzatiu, processal i derivatiu— han generat disfuncions en aplicar-se en un àmbit que exigeix proximitat, sensibilitat, especialització i protecció reforçada. Si bé la regulació no afecta de ple la continuïtat judicial atès que els procediments poden preservar-la mitjançant la distribució interna adequada, la realitat és que la gestió eficient no s'ha de traduir en un detriment de l'atenció i el seguiment individualitzat en casos d'especial complexitat.

Quant a la immediació, l'exigència dels MASC previ no suposa un menyscabament directe d'aquest principi, que es protegeix en les fases judicials quan vista o audiència són procedents. Això no obstant, la personalització de la justícia sí que es pot veure compromesa si l'accés al procés es dificulta innecessàriament en supòsits d'urgència legítims o quan l'activitat extrajudicial és impossible o inapropiada.

La modernització de la justícia no es pot aconseguir a costa de la seva humanitat. De fet, els que defensen la mediació subratllen que aquesta persegueix una justícia més propera, comprensiva i inclusiva. Això no obstant, aquest model humanitzador exigeix flexibilitat, protocols específics i excepcions normatives clares en Dret de Família per evitar que el nou requisit processal actui com a obstacle en lloc de pont cap a una solució real i justa.

3. L'epicentre de la polèmica: els MASC i el Dret de Família

La Llei orgànica 1/2025 ha situat al centre del debat jurídic l'obligatorietat dels Mitjans Adequats de Solució de Controvèrsies (MASC), especialment en l'àmbit del Dret de Família. Si bé la mediació i altres mecanismes alternatius han estat tradicionalment valorats com a eines útils per evitar la judicialització excessiva i promoure acords consensuats, la seva imposició obligatòria com a requisit previ a la via judicial ha generat una profunda controvèrsia. En aquest apartat,

s'analitzen els principals focus de conflicte derivats d'aquesta mesura, la seva interacció amb el judici verbal i els processos especials, i la resposta institucional.

3.1. L'obligatorietat dels MASC: solució o desprotecció?

La generalització dels MASC, especialment la mediació i la negociació prèvia, com a condició *sine qua non* per poder accedir a la jurisdicció ordinària, constitueix una de les innovacions més controvertides de la LO 1/2025. En principi, l'aposta per una justícia més dialogada, menys litigiosa i més centrada en l'acord és encomiable i respon a recomanacions internacionals i a una evolució natural en la gestió de conflictes. Això no obstant, l'aplicació indiscriminada d'aquest requisit en l'àmbit del Dret de Família presenta riscos evidents.

En primer lloc, cal destacar que no tots els conflictes familiars són susceptibles de solució mitjançant mediació o negociació. L'experiència acumulada pels operadors jurídics i socials indica que en molts casos hi ha una asimetria de poder entre les parts, antecedents de violència física o psicològica o situacions que requereixen una resposta judicial immediata per protegir els menors.

Els tres eixos de la reforma —organitzatiu, processal i derivatiu— han generat disfuncions en aplicar-se en un àmbit que exigeix proximitat, sensibilitat, especialització i protecció reforçada

Aquesta paradoxa ha estat assenyalada expressament per l'Associació Espanyola d'Advocats de Família (AEFA) en el seu escrit de sol·licitud de suspensió de la llei. L'AEFA adverteix que el requisit dels MASC es

pot convertir en un obstacle insalvable per a la tutela judicial efectiva ja que impedeix l'adopció ràpida de mesures cautelars essencials per a la protecció dels menors i de les parts en situació de vulnerabilitat. A més, la imposició obligatòria pot generar una falsa expectativa que la via extrajudicial sempre és la més adequada, quan en molts casos la intervenció judicial és indispensable.

L'advocacia de família es troba, en aquest sentit, en una posició paradoxal. Històricament, ha promogut i defensat la mediació com a mètode vàlid i beneficiós per a la resolució pacífica dels conflictes i ha valorat la reducció del dany emocional i la conservació de relacions futures entre les parts. Això no obstant, aquesta mateixa advocacia es mostra crítica i preocupada davant la imposició indiscriminada de la mediació com un tràmit obligatori, sense que s'avaluï prèviament les circumstàncies particulars de cada cas.

3.2. El judici verbal i els processos de família: una coexistència incerta

Un altre focus de tensió significatiu a la Llei orgànica 1/2025 es troba en la coexistència, de vegades contradictòria, entre l'extensió del judici verbal i la regulació específica dels processos de família prevista al llibre IV de la Llei d'enjudiciament civil (LEC).

La reforma introdueix la possibilitat de substanciar en judici verbal assumptes que anteriorment es tramitaven en judici ordinari o mitjançant processos especials. La intenció declarada és agilitzar la resolució dels conflictes, reduir la càrrega processal i simplificar els procediments. Això no obstant, el text legal no modifica el llibre IV de la LEC, que conté normes específiques sobre els processos especials de família, i manté requisits com l'obligatorietat de la vista oral per a determinats supòsits.

Aquesta situació ha donat lloc a una contradicció normativa i jurisprudencial, ja que la nova llei permet que el jutge prescindeixi de la vista en

Eficiència del servei públic de justícia i els MASC

alguns casos i la legislació processal tradicional n'estableix l'obligatorietat per garantir la immediació i la valoració adequada de les proves i declaracions, especialment quan estan en joc drets fonamentals de menors i progenitors.

Aquesta manca d'harmonització genera una inseguretat jurídica profunda, traduïda en disparitat de criteris entre jutjats i tribunals. Alguns òrgans judicials apliquen la flexibilitat introduïda per la LO 1/2025 per evitar la celebració de vistes, mentre que d'altres insisteixen a respectar el règim anterior, cosa que provoca decisions disperses i conflictes processals.

Aquesta divergència s'accentua en no fer prevaldre l'especialització inherent als processos de família, la naturalesa dels quals exigeix una consideració particular de les garanties processals. De fet, la necessitat d'unificar criteris ha portat a l'adopció d'acords interns Madrid-Barcelona, en un intent de pal·liar la manca d'una regulació uniforme i previsible.

L'absència d'un criteri uniforme no afecta només la predictibilitat del procés per a les parts, sinó que posa en qüestió el principi de tutela judicial efectiva. En processos tan sensibles com els relatius a la custòdia, el règim de visites, la modificació de mesures o les pensions alimentàries, la vista oral representa un espai insubstituïble per a l'expressió de les parts i la valoració directa de l'entorn familiar.

Per tant, la coexistència incerta entre judici verbal i processos especials requereix una revisió urgent que garanteixi una regulació coherent, que no sacrifiqui les garanties processals i que preservi l'interès superior del menor com a principi rector.

3.3. La protecció de menors en l'àmbit penal: els nous Jutjats de Violència contra la Infància i l'adolescència (JVIA)

En l'àmbit penal, la LO 1/2025 incorpora una novetat rellevant amb la creació dels Jutjats de Violència contra la Infància i l'Adolescència (JVIA),

derivats de la Llei Orgànica de Protecció Integral a la Infància i l'Adolescència davant de la Violència (LOPIVI).

La creació d'aquests òrgans pretén millorar la protecció judicial, garantir una resposta ràpida i coordinada, i evitar la revictimització mitjançant protocols adequats.

Això no obstant, la posada en marxa dels JVIA presenta reptes considerables. En primer lloc, la manca de dotació pressupostària suficient posa en risc la consolidació efectiva d'aquests òrgans i dificulta la formació especialitzada de jutges i personal tècnic, així com la implementació de mecanismes de cooperació interinstitucional.

En segon lloc, la delimitació competencial amb els Jutjats de Violència sobre la Dona no està completament clara, cosa que pot donar lloc a solapaments i conflictes en l'atribució de casos, cosa que afecta la coordinació i l'eficàcia del sistema.

Finalment, l'eficàcia dels JVIA depèn en gran mesura de la integració de models multidisciplinaris com el Barnahus, que requereix l'estreta col·laboració entre jutges, fiscals, equips tècnics (EATAF, EAP, CESMIC) i serveis socials. La manca de protocols clars i de recursos humans adequats pot impedir que aquestes sinergies es materialitzin plenament, i compromet la protecció efectiva de l'interès superior del menor.

En suma, tot i que la creació dels JVIA és un pas en la direcció correcta, el seu èxit dependrà de la voluntat política, la inversió de recursos i la coordinació institucional, sense les quals l'avenç serà merament formal i no tindrà impacte real.

4. L'ecosistema de protecció a la infància: Barnahus i els equips tècnics (EATAF, EAP, CESMIC)

La protecció integral de la infància davant de situacions de violència requereix un abordatge coordinat i especialitzat que superi la fragmentació tradicional dels sistemes judicial, social i sanitari. En aquest context,

la implantació del model Barnahus i l'enfortiment dels equips tècnics especialitzats són pilars fonamentals per garantir la protecció efectiva de l'interès superior del menor.

4.1. El model Barnahus: una resposta integral a la violència contra la infància

El model Barnahus, originat a Islàndia i adoptat progressivament a diversos països europeus, representa un enfocament innovador i multidisciplinari per a l'atenció de menors víctimes o testimonis de violència. Es configura com una casa d'acollida especialitzada on es concentren tots els serveis necessaris per atendre de manera coordinada i sensible els infants i els adolescents afectats.

Aquest model es basa en diversos principis clau. Prioritza una atenció centrada en el menor, amb què es cerca minimitzar el trauma provocat per la victimització i el procés judicial i evita la revictimització derivada de múltiples entrevistes i tràmits fragmentats. Fomenta també la coordinació interinstitucional, ja que Barnahus reuneix professionals de l'àmbit judicial, policial, sanitari, psicològic i social en un espai comú, cosa que facilita la comunicació i cooperació. A més, se sustenta en la multidisciplinarietat i especialització, ja que els professionals compten amb formació específica en infància i violència, que en principi garanteixen una valoració adequada i un acompanyament integral. Finalment, assegura les garanties processals i la protecció del menor i permet realitzar entrevistes forenses úniques que poden ser utilitzades en el procés judicial, cosa que redueix la necessitat que el menor declari repetidament.

La implantació del model Barnahus a Espanya es realitza perquè hi hagi un avenç significatiu per a la infància en contextos de violència i ofereix un marc d'atenció humanitzat i eficaç que respon a les demandes de la legislació internacional i de la mateixa Convenció sobre els Drets dels Infants.

4.2. Interacció amb la nova llei: integració i preparació dels JVIA

Amb la creació dels Jutjats de Violència contra la Infància i l'Adolescència (JVIA) en el marc de la Llei orgànica 1/2025, s'obre amb la idea de consolidar una arquitectura judicial especialitzada que potencii l'impacte del model Barnahus. La coordinació entre aquests jutjats i els serveis que integren Barnahus és essencial per assegurar un abordatge integral i eficient.

Això no obstant, la integració efectiva d'aquests serveis en la nova estructura judicial presenta certes incerteses i reptes, tot i que els JVIA tenen la competència específica en matèria de violència contra menors, la seva capacitat per establir vincles fluids amb els equips multidisciplinaris de Barnahus dependrà de protocols clars i de la voluntat institucional per a la cooperació. Així mateix, l'especialització dels jutges i funcionaris dels JVIA ha d'incloure un coneixement profund del funcionament i els objectius del model Barnahus perquè les decisions judicials es recolzin en allò que s'espera, és a dir, una valoració tècnica especialitzada.

És vital també considerar que la consolidació de Barnahus exigeix recursos materials i humans suficients, ja que la manca de pressupost o personal pot limitar-ne la implantació efectiva i condicionar la qualitat de la protecció que s'ofereix.

En resum, tot i que la nova llei avança en l'especialització judicial amb els JVIA, la consolidació d'un ecosistema de protecció efectiu requereix una integració plena i operativa del model Barnahus, amb un compromís real de totes les institucions implicades.

4.3. El paper dels equips tècnics (EATAF, EAP, CESMIC): valoració i reptes

Els equips tècnics especialitzats, com els Equips d'Atenció Tècnica a la Família (EATAF), els Equips d'Atenció Psicosocial (EAP) i els Centres de Serveis Socials i Intervenció Comunitària (CESMIC) exerceixen un rol essencial en la valoració de l'interès superior del

menor i en l'elaboració d'informes i propostes que orienten les decisions judicials i administratives. El seu treball consisteix a avaluar la situació familiar mitjançant anàlisis detallades del context per detectar riscos, relacions parentals, dinàmiques de violència o conflicte i necessitats específiques. Així mateix, elaboren informes tècnics que són fonamentals perquè jutges i fiscals compreguin les particularitats del cas i puguin adoptar les mesures més adequades. A més de la valoració, aquests equips ofereixen intervenció i acompanyament directe als menors i a les seves famílies, i faciliten processos de mediació, teràpies i programes de protecció.

Sovint s'oblida que els advocats també som operadors jurídics i se'ns deixa totalment al marge de les valoracions, i no ens donen opció a sol·licitar aclariments o que aprofundeixin en determinats aspectes, que lluny de perjudicar podrien aprofundir en l'interès dels menors que concorren en determinats processos. S'oblida en tot aquest engranatge que els advocats són els que han demanat més informació de les parts i que poden aportar llum a l'interès superior que és el menor a

través dels equips tècnics. Per això, és imprescindible avançar cap a una regulació homogènia d'àmbit estatal que permeti la participació efectiva de l'advocacia en el procés d'elaboració i aclariment dels informes tècnics, i que doti el sistema de més transparència i millors garanties per a la protecció real de la infància i l'adolescència.

Amb l'entrada en vigor de la LO 1/2025, els reptes per a aquests equips tècnics s'intensifiquen. Es preveu un increment de la demanda a causa de la major especialització i la creació dels JVIA que impliquen un augment en la càrrega de treball i en la complexitat dels casos. Això comporta una necessitat imperiosa de formació contínua, ja que l'actualització constant en matèria de violència de gènere, protecció infantil i noves normatives és imprescindible per mantenir la qualitat i el rigor tècnic. La col·laboració multidisciplinària s'erigeix també com un pilar fonamental, i es requereix una coordinació efectiva entre els diferents equips tècnics i amb els operadors judicials per evitar duplicitats i contradiccions. A tot això se sumen les limitacions de recursos, atès que moltes comunitats autònomes pateixen mancances pressupostàries

Eficiència del servei públic de justícia i els MASC

que dificulten la contractació de personal qualificat i la implementació de programes especialitzats.

Finalment, l'eficàcia d'aquests equips depèn no només de la formació i els recursos, sinó també d'un reconeixement institucional clar que els hi atorgui un paper central en la presa de decisions judicials i socials. La reforma ha d'avançar cap a la consolidació d'un sistema on aquests professionals tinguin un espai definit i valorat, amb capacitat per influir de manera decisiva en la protecció de la infància.

5. La veu de l'advocacia: la postura crítica de l'AEFA

La implantació de la Llei orgànica 1/2025 ha suscitat un debat intens i profund dins l'àmbit jurídic, especialment en el Dret de Família. Entre les crítiques més contundents, destaca la postura de l'Associació Espanyola d'Advocats i Advocades de Família (AEFA), que ha elevat als òrgans competents una sol·licitud formal per a la suspensió de l'entrada en vigor de la norma. Aquesta sol·licitud no es limita a un rebuig sistemàtic, sinó que és el reflex de tot un seguit de preocupacions fonamentades sobre les implicacions pràctiques i jurídiques que la reforma comporta en matèria familiar i de protecció de menors.

5.1. Context i motivació de la sol·licitud de suspensió

L'AEFA, com a col·lectiu professional que representa els operadors jurídics especialitzats en Dret de Família, ha manifestat des de l'inici del procés legislatiu nombroses reserves respecte de les implicacions de la LO 1/2025. Això no obstant, després de la promulgació i posada en marxa de la llei, l'increment de les dificultats en la pràctica quotidiana ha portat aquesta associació a sol·licitar formalment la suspensió temporal de l'aplicació de la norma. La intenció principal és evitar que les conseqüències negatives, que, en el moment de redactar aquest article, s'estan materialitzant, continuïn perjudicant les parts més vulnerables, en particular els menors.

Aquest moviment posa de manifest una bretxa preocupant entre la teoria legislativa i la realitat judicial i social, i assenyalava la necessitat d'una revisió profunda que tingui en compte la complexitat del Dret de Família, una àrea on la justícia no es pot limitar a criteris purament administratius o d'eficiència abstracta, sinó que ha d'estar ancorada en principis de tutela efectiva i protecció integral.

5.2. Desglossament dels sis punts de conflicte fonamentals

En el seu escrit de sol·licitud, l'AEFA exposa detalladament sis punts essencials que evidencien les deficiències i els riscos que comporta l'aplicació de la LO 1/2025 en processos familiars:

5.2.1. Mesures provisionals i urgents: la rigidesa processal com a obstacle a la protecció immediata

Un dels aspectes més crítics denunciats és la impossibilitat pràctica d'adoptar mesures provisionals sense haver esgotat abans els mecanismes alternatius de solució de conflictes (MASC). En matèries com la custòdia provisional, la pensió d'aliments o l'ús del domicili familiar, la dilació provocada per la mediació obligatòria pot tenir conseqüències gravíssimes per als menors i els progenitors en situació vulnerable. L'advocacia de família adverteix que aquesta rigidesa processal contravé el principi d'urgència que ha de regir en aquests procediments, on la demora es pot traduir en danys irreparables.

5.2.2. Extensió del judici verbal i prescindibilitat de la vista: una vulneració de garanties processals

La generalització del judici verbal a processos que tradicionalment s'han tramitat per via ordinària o per processos especials, sense modificar el contingut del llibre IV de la Llei d'Enjudiciament Civil (LEC), genera una greu inseguretat jurídica. La nova possibilitat que atorga la llei al jutge de prescindir de la vista oral en determinats casos és especialment problemàtica en l'àmbit familiar, on

la immediació i la valoració directa del jutge són imprescindibles per captar la complexitat de les relacions personals implicades.

5.2.3. Contradiccions normatives i disparitat de criteris entre jutjats

L'absència d'harmonització entre la LO 1/2025 i el llibre IV de la LEC genera una disparitat clara de criteris entre els diferents jutjats i tribunals, i compromet la seguretat jurídica i la igualtat de les parts. Aquesta problemàtica ha estat objecte d'atenció i anàlisi en els acords d'unificació de criteris aprovats tant pels jutges de família de Madrid com per la Junta de Jutges de Família de Barcelona.

- Jutges de família de Madrid: Han aprovat criteris orientatius en què destaquen la necessitat d'interpretar i aplicar el requisit d'activitat negociadora prèvia (MASC) de manera uniforme, i han assenyalat la complexitat derivada de la coexistència normativa. En els seus acords, insisteixen que la inadmissió de la demanda per manca dels MASC és la regla general, tret d'excepcions legalment previstes, i subratllen l'importància de mantenir l'especialitat del procés de família per evitar decisions contradictòries que afectin la seguretat jurídica.
- Junta de Jutges de Família de Barcelona: Als seus acords d'abril de 2025, la Junta resalta expressament la preocupació pels criteris divergents aplicats en diferents partits judicials i la necessitat urgent d'homogeneïtzar la pràctica per garantir la igualtat i previsibletat en la resposta judicial. Destaquen la interpretació restrictiva respecte de quins supòsits requereixen MASC i l'admissió o no d'esmenes, i recalquen que aquestes diferències generen inseguretat i desigualtat real entre les parts.

Tots dos acords reflecteixen el consens respecte de la gravetat de la dispersió normativa actual i la necessitat d'una harmonització real que minimitzi el risc de decisions judicials dispars, especialment en matèries tan sensibles com les de dret de família. La referència constant a l'especialització i a la unificació de criteris demostra l'esforç dels òrgans més especialitzats per mitigar, dins de les seves possibilitats, els efectes de la inseguretat jurídica esmentada, però també subratlla la urgència d'una reforma normativa coherent i completa.

6. Afectació a drets fonamentals: una reforma que pot contravenir la tutela judicial efectiva

La preocupació de l'AEFA sobre el risc per a drets fonamentals com ara la tutela judicial efectiva, la protecció de la infància, la igualtat i l'interès superior del menor davant la nova regulació introduïda per la LO 1/2025 troba justificació en diversos aspectes concrets assenyalats i debatuts als acords de jutges i LAJ de família.

Els riscos es concreten en:

- Rigidesa en l'accés a la justícia: El requisit d'haver intentat prèviament un MASC s'exigeix com a condició d'admissió a la major part dels processos de família i mesures prèvies, tret d'excepcions molt taxades. Això pot suposar la inadmissió automàtica de la demanda per simple defecte formal, sense possibilitat d'esmena suficient en molts casos, cosa que pot deixar menors i persones vulnerables sense accés àgil i efectiu a la protecció judicial, en contra del principi de tutela judicial efectiva.
- Dilació en la protecció de menors: En situacions urgents, exigir la tramitació prèvia d'un MASC pot endarrerir l'adopció de mesures de protecció immediata i posar en perill l'interès superior del menor. Els mateixos criteris

unificadors de Madrid i Barcelona adverteixen sobre la greu preocupació per les dilacions que això pot generar i la manca de resposta adequada en casos en què hi ha risc real per als menors.

- Pèrdua de garanties en el procés: La possibilitat que el jutge prescindixi de la vista oral, fins i tot en assumptes tan sensibles com els de família, suposa una retallada en les garanties processals, ja que priva les parts de l'audiència personal, de la possibilitat de contradicció real i, sobretot, que el jutge pugui captar la realitat familiar directament.
- Disparitat de criteris i desigualtat: Els acords dels jutges de família de Madrid i Barcelona evidencien l'existència d'interpretacions i aplicacions dispars de la reforma, cosa que condueix a un panorama d'incertesa i desigualtat entre els justiciables, i compromet el principi d'igualtat davant la llei i la previsibilitat necessària.
- Tècnica legislativa complexa i manca d'harmonització: La redacció confusa i les excepcions poc clares empitjoren l'accés a la tutela judicial i la protecció de la infància, cosa que afavoreix la litigiositat sobre qüestions formals en comptes de centrar el sistema en la protecció substantiva de drets fonamentals.

Per tot això, la crítica de l'AEFA es fonamenta en el fet que l'eficiència processal plantejada per la LO 1/2025 pot resultar una reculada dels drets materials de les parts més vulnerables en família —en particular els menors— si no s'acompanya d'un marc normatiu clar, flexible i sensible a les situacions d'urgència i de necessitat real de tutela judicial.

6.1. El paper indispensable del diàleg i l'escolta activa

L'anàlisi de la postura de l'AEFA convida a considerar amb seriositat la

necessitat d'un diàleg real i constructiu entre el legislador i els operadors jurídics especialitzats. L'experiència i el coneixement que aporten els professionals que treballen diàriament en el camp del Dret de Família són insubstituïbles per dissenyar reformes que siguin no només eficients, sinó també justes i humanes.

Rebutjar o desatendre aquests advertiments pot conduir a un sistema judicial que, si bé més ràpid o modern en aparença, resulti menys accessible, menys sensible i menys protector per als qui més ho necessiten: els nens, nenes i adolescents en situació de vulnerabilitat. Per això, la sol·licitud de suspensió de l'AEFA no s'ha d'interpretar com una mera queixa, sinó com un mecanisme legítim per garantir que les reformes legislatives no soscavin els principis bàsics del dret i la justícia.

La generalització del judici verbal a processos que tradicionalment s'han tramitat per via ordinària o per processos especials, sense modificar el contingut del llibre IV de la Llei d'Enjudiciament Civil (LEC), genera una greu inseguretat jurídica

En definitiva, la veu de l'advocacia de família representa un recurs vital perquè la reforma de la justícia espanyola sigui veritablement transformadora i respectuosa dels drets fonamentals. Escoltar i atendre aquestes crítiques no només contribuirà a evitar errors pràctics, sinó que enfortirà la confiança en el sistema judicial i en la protecció efectiva de la infància i la família.

Eficiència del servei públic de justícia i els MASC

7. Conclusions: cap a un equilibri entre eficiència i garanties

La Llei orgànica 1/2025 sorgeix com una resposta necessària a un diagnòstic innegable i és que el sistema judicial espanyol travessa un moment de crisi profunda en termes d'eficiència, accessibilitat i capacitat de resposta. La lentitud en la tramitació dels processos, la fragmentació jurisdiccional i la manca de recursos adequats han provocat una justícia percebuda com a inaccessible, complexa i, moltes vegades, injusta. En aquest sentit, la intenció de la llei de modernitzar i reorganitzar l'estructura judicial, apostar per mecanismes alternatius de solució de conflictes i fomentar una agilitat processal més gran és, sens dubte, un pas en la direcció correcta. Això no obstant, com hem analitzat detalladament, les solucions implementades presenten carències importants i generen riscos significatius, especialment en l'àmbit sensible del Dret de Família i la protecció de menors.

Un dels principals problemes és que la llei, en cercar una eficiència homogènia i transversal, tendeix a aplicar solucions generals sense adaptar-ne suficientment les mesures a les particularitats dels conflictes familiars. En els processos que afecten la vida íntima de les persones, i encara més quan estan implicats menors, el coneixement acumulat i la relació constant amb el jutge són elements essencials per a una resolució justa i eficaç.

De la mateixa manera, l'extensió del judici verbal i la imposició de la mediació i altres mitjans alternatius de resolució de conflictes com a requisit previ a la via judicial presenten dificultats pràctiques serioses. La manca de regulació específica i la coexistència confusa entre diferents procediments generen una inseguretat jurídica que afecta tant les parts com els professionals del dret, i dificulta la tutela judicial efectiva.

A més, la creació dels Jutjats de Violència contra la Infància i l'Adolescència, tot i que representa un avenç teòric cap

a l'especialització i la protecció dels menors, s'enfronta a desafiaments concrets en la seva implementació. La dotació pressupostària insuficient, la possible competència solapada amb altres òrgans judicials i la manca de protocols clars de coordinació amb equips tècnics i serveis socials en limiten l'eficàcia i poden posar en risc l'interès superior del menor.

En definitiva, la veu de l'advocacia de família representa un recurs vital perquè la reforma de la justícia espanyola sigui veritablement transformadora i respectuosa dels drets fonamentals.

Davant d'aquest panorama, resulta crucial reconèixer la importància de models integrals i multidisciplinaris com el Barnahus, així com el paper indispensable dels equips tècnics especialitzats (EATAF, EAP, CESMIC) en la valoració i la protecció del menor. L'efectiva integració d'aquests recursos en l'arquitectura judicial no només milloraria la qualitat de la resposta institucional, sinó que també contribuiria a fer realitat una justícia més humana i ajustada a les necessitats reals de les famílies, sense oblidar que si aquests no assoleixen les mínimes garanties en pro del més vulnerable és preferible i s'haurien de valorar les exploracions judicials. Així mateix, es reivindica el paper de l'advocacia com a intervenció necessària en aquests equips perquè tenen una informació directa i poden plantejar perspectives en la valoració dels informes que realment aprofundeixin i ajudin a donar sortida a conflictes sobre la base de dades, documents i informacions contrastables.

Finalment, no podem obviar la veu crítica i fonamentada dels operadors

jurídics, particularment l'advocacia especialitzada en Dret de Família. La sol·licitud de suspensió de la llei presentada per l'Associació Espanyola d'Advocats de Família (AEAFA) posa de manifest la bretxa entre les reformes legislatives i la realitat pràctica dels jutjats. L'escolta activa i el diàleg amb els qui coneixen el dia a dia dels conflictes familiars és imprescindible perquè qualsevol reforma judicial sigui eficaç i respectuosa amb els drets fonamentals.

En conclusió, la Llei orgànica 1/2025 ha de ser objecte d'una revisió profunda que permeti equilibrar la cerca legítima d'eficiència amb la garantia de drets i la protecció dels més vulnerables. La modernització del sistema judicial no es pot aconseguir a costa de perdre sensibilitat i especialització en àmbits tan delicats com el Dret de Família i la protecció de la infància. Només mitjançant un desenvolupament reglamentari curós, una dotació suficient de mitjans i una escolta constant a la pràctica professional es podrà construir una justícia que sigui, simultàniament, ràpida, accessible i justa per a totes les persones, especialment per a les que requereixen una tutela reforçada.

8. Bibliografia

- PÉREZ DAUDÍ, V. (2025, 31 de març). Conciliación y proceso judicial [Presentació, curs de conciliació privada, CICAC]. Universitat de Barcelona.
- GONZÁLEZ DEL POZO, J. P. (2025, 14 de juny). Los efectos procesales de los medios adecuados de solución de controversias. Al V Congrés d'Infància, Família i Capacitat. Oviedo, Espanya: Il·lustre Col·legi de l'Advocacia d'Oviedo, Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Madrid, Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de València, Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Màlaga i Plataforma Família y Derecho.
- LÓPEZ-MUELAS VICENTE, M. D., en representació de l'Associació Espanyola d'Advocats de Família.

- (2025, 14 de abril). Sol·licitud de suspensió urgent de la Llei orgànica 1/2025 en processos de dret de família amb incidència en nens, nenes i adolescents [Carta dirigida al Ministeri de la Presidència, Justícia i Relacions amb les Corts].
- GARCÍA ROQUETA, C. (2025). Habilitats i eines per a la conciliació [Material de classe]. Curs de conciliació privada, CICAC i ICAB.
- MATEU GELABERT, M.ª A. (2025). La LO 1/2025 y el Derecho de Familia: muchas dudas, demasiadas. A *Abogacía de Familia* (núm. 132, p. 4). Associació Espanyola d'Advocats de Família (AEAFA).
- GONZÁLEZ GARCÍA, J. M. (2025, 28 de març). A propósito de la nueva regulación de los «medios adecuados para la solución de conflictos» (MASC) en la Ley Orgánica 1/2025. Diari *La Ley*. Recuperat de <https://diariolaley.laleynext.es/dll/2025/04/09/a-proposito-de-la-nueva-regulacion-de-los-medios-adecuados-para-la-solucion-de-conflictos-masc-en-la-ley-organica-1-2025>
- CAMARERO RODRÍGUEZ, C. (2025, 3 d'abril). Los MASC en Derecho de Familia. La nueva Sección de Familia, Infancia y Capacidad. Larrauri & Martí Abogados. Recuperat de <https://www.larraurimarti.com/es/los-masc-en-derecho-de-familia>
- ALCALÁ, M. (2025). El juicio verbal tras la Ley Orgánica 1/2025, de 2 de enero [Dossier jurídic]. Recuperat de <https://ppl-ai-file-upload.s3.amazonaws.com/web/direct-files/attachments/7526399/187290a0-080d-46f1-97d8-e2c2667a53f8/El-Juicio-verbal-tras-la-reforma-por-la-Ley-Organica-1-2025.pdf>
- PLATAFORMA DE INFANCIA. (2024, NOVENBRE). Tres años de la LOPIVI: Principales avances y retos. Recuperat de https://ppl-ai-file-upload.s3.amazonaws.com/web/direct-files/attachments/7526399/e9d3b694-1f6f-4bba-a139-ede6c30884d/2025_Tres_anos_LOPOVI.pdf
- CONSELL D'EUROPA. (s/d). Fortalecimiento de la justicia adaptada a la infancia entre los diferentes servicios tipo Barnahus en las regiones de España (Fases I y II). Recuperat el 18 de juliol de 2025, de <https://www.coe.int/es/web/children/barnahus-spain>
- RAVETLLAT BALLESTÉ, I., i CABEDO MALLOL, V. (Eds.). (2023). Estudios sobre la ley orgánica de protección integral a la infancia y la adolescencia frente a la violencia (n.º 12). Editorial Universitat Politècnica de València.
- GARCÍA HERNÁNDEZ, G. (s.f.). Equipo técnico y medidas judiciales [Ponència].
- DIXIT Centro de Documentación de Servicios Sociales. (2025, març). Violència sexual contra la infància i l'adolescència. El model Barnahus. Generalitat de Catalunya.
- FUNDACIÓN MÁRGENES Y VÍNCULOS. (2025, 21 d'abril). Taula de treball interinstitucional i multidisciplinària d'intervenció integral a la infància i adolescència víctimes de violència. Fundación Márgenes y Vínculos. [URL de la pàgina web]
- RIVAS, E., CAPELL, S., i MASSÓ, C. (2023, novembre). Estudio de mapeo sobre la implementación del modelo Barnahus en España: Situación legal y política a nivel nacional y autonómico en materia de protección de la infancia frente a la violencia sexual. Resum executiu. Consell d'Europa; Unió Europea.
- GC LEX. (s/d). El Nuevo Régimen Temporal de la Justicia: Análisis Exhaustivo de los Procedimientos y Plazos de la Ley Orgánica 1/2025 y el RDL 6/2023. GC Lex. Recuperat el 18 de juliol de 2025, de <https://gcllex.es/procedimientos-y-plazos-en-la-ley-organica-1-2025/> ■

